

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 12.

Den 15. Marts 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste Wilford Woodruff.

afholdt i Salt Lake City den 12. Januar 1873.

(Fra „Journal of Discourses“).

Mine Bemærkninger i denne Eftermiddag ville væsentlig angaa de Sidste Dages Hellige — det Folk, der har sluttet Pagt med vor himmelste Fader. Vi vide af Erfaring, at vi ere afhængige af den Hellig-Aands Bisstand og Inspiration i vor Tale med Hensyn til at lære om Guds Rigé. Min Tro er, at ingen Mand, hverken i denne eller nogen anden Generation, har været i stand til at bæltere og undervise Folket i de guddommelige Ting, medmindre han har været i Besiddelse af Guds Aands Inspiration. Som et Folk betragtet, saa have vi i de sidste syrretyve Aar været stillede i Omstændigheder, der have lært os Nodvendigheden af at anerkjende Herrens Haand i alle vores Handlinger og Foretagender. Den samme Folkesse gjør sig gjældende hos os i denne Dag.

Jeg har den Overbevisning, at med mindre jeg bliver veiledet af den Hellig-

Aand, da er jeg i Sandhed udstillet til at bæltere hverken de Sidste-Dages Hellige eller Verden. Mit Ønske er, at jeg maatte have Aandens Bisstand tilligemed Eders Tro og Forbøn, saa mit Sind måtte ledes ind paa saadanne Emner, der kunde være til Opmuntring og Velsignelse for os. Mit Princip er at tale ifolge den Hellig-Aands Drift, og saaledes tror jeg er Tilfældet med os alle, naar vi blive fremkalde for at bæltere vores Sostende i Evangeliet. Jesus sagde til sine Apostler: „Bekymrer Eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale; thi det skal gives Eder i den samme Time, hvad I skulle tale. Thi I ere ikke de, som tale, men det er Eders Faders Aand, som taler i Eder“ (Math. 10, 19). Vi handle ifolge Frelserens Ord til hans Apostler, thi vi udtenke ikke paa Forhaand, hvad vi skulle fremlagge for vores Tilhørere, men vi søger at forsøge vort Forraad af Viddom

og Kundstab ved at læse og studere i nyttige og gode Boger.

Vi kunne læse i Matthæi Evangelium 24 Kap., at Jesus ved en vis Lejlighed lærte sine Disciple mange Ting henhørende til Evangeliet, Templet, Verden, hans anden Tilkomme og Verdens Ende. Disciplene spurgte ham, naar alt dette skulle ske og om Tegnene paa hans anden Tilkomme og Verdens Ende. Frelseren gav dem et meget fortsattet Svar paa disse Spørgsmaal, og da mit Sind er blevet henledet paa dette Thema, saa vil jeg læse et lille Stykke af Herrens Ord til os, der fortolker denne Gjenstand lidt tydeligere, end Frelseren fortolksede den for sine Disciple. Det, som jeg ønsker at læse, er en Abenbaring fra Herren til de Sidste-Dages Hellige den 7de Marts 1831. Den staar beskrevet i Pagtenes Bog Side 133.

(Taleren oplæste Indholdet af Abenbaringen; derpaa fortsatte han sine Bemærkninger som følger):

Mit Spørgsmaal er: hvem ser hen til Opsyldelsen af disse Tildragelser, og hvilket Folk forbereder sig for Opsyldelsen af Herrens Ord gjennem hans Profeters, Patriarkers og Apostlers Mund i de sidste seg tusinde Aar? Ingen foruden de Sidste-Dages Hellige, saavidt som min Kundstab stræller sig; og jeg for min Person har den Følelse, at vi ere tidt for sleeve og ikke paa langt nær saa forberedte, som vi burde være, paa disse forsædelige Ødelæggelser, som i hurtig Rækkeselge vil hjemføge Jordens Tilmellest i de sidste Dage. Hvilket Folk forventer Herren vil være forberedt paa hans Sons anden Tilkomme med Uudtagelse af de Sidste-Dages Hellige? Ingen. Hvorfor? Fordi, som omtalt i Abenbaringen, Lyset er oprundet for Jordens Indvænere, der paa Grund af deres onde eg vederstyggeelige Gjerninger have forkastet det. Frels-

ningsbudskebet er blevet proklameret blandt alle kristne Nationer baade i Europa, Amerika og blandt mange andre Folk i de sidste syrettyve Aar. Inspirerede Mænd — Israels Eldster — ere udsendte foruden „Pung eller Taske“ for at forlynde Livets og Saliggjørelsens Ord til Nationerne, men de have forkastet disse Mænds Vidnesbyrd og neddraget Herrens Brede og Forbandelse over sig. Det forholder sig som Profeten siger: „Mørke stjuler Jordens og Dunkelhed Folkene.“

Hvem tror paa Opsyldelsen af Profeter og Abenbaringer? Hvilke blandt Præster og Folk i Dag have nogen Tro paa Frelserens Forudsigelse og Forlyndelse? Dersom der gives et Folk, foruden de Hellige, der have deres Nine opladte for de store Tildragelser, som snart ville komme over Menneskeslægten, da skal jeg have stor Lyst til at hjælde dem. Mit Ønske er, at de Sidste-Dages Hellige maatte være mere agtaaevne med Hensyn til de Ting, som paahvile dem! Herren ser ned til dette Folk som dem, der skal opbygge hans Zion i Bjergenes Dale og forberede Lammetts Brud for den store Brudgoms Tilkomme. Min Overbevisning er ligesaa fast og urokkelig anaaende Opsyldelsen af Abenbaringerne, som Gud har sjælet os, som jeg er overbevist om, at jeg har en Sjæl, der enten kan frelses eller fortabes. Af hvilken Grund? Fordi ethvert Ord, som Herren har udtalt, enten ved sin egen Kost ud af himlen, ved Engles Sendelse eller ved sine inspirerede Mænd, ere blevne bogstavelig opsyldte indtil vor Tid. Vi have opsyldt mange af Herrens Udsagn ved hans Profeter. Denne Abenbaring, som jeg har oplæst for Forsamlingen i denne Estermiddag, blev givet til os for syrettyve Aar siden. Have vi hørt Lyden af Krigstrompeten siden den Tid? Har der været Krig i vojt Land (Amerika),

siden denne Nabebaring blev sjanlet til os? Et noget Banner bleven oplojetet for Nationerne, eller har Begyndelsen til Israels Indsamling i Bjergenes Kammer fundet Sted? Svaret vil blive bekræftende. Vi have haft Begyndelsen til disse Ting. Figentræt har begyndt at knoppes og udstryde Blade i Menneskeheden's Paasyn; og Legnene baade paa Himlen og Jorden forlynde Jesu Kristi Tilkommelse.

Naar mit Sind formedelst Guds Aands Indflydelse er opladt, saa jeg kan satte og begribe disse Ting, da maa jeg øste forundres ikke alene over Verden, men ogsaa over os selv, hvorsor vi ikke ere mere agtpaagivne og nidsjære i at forberede os tilligemed vore Familier for de store Hændelser, der skulle finde Sted, og sem ere saa nær forhaanden; thi om endstjondt Himlen og Jorden ville forgaa, saa skal ikke den mindste Toddel af Herrens Ord vorde uopfyldt. Der gives ingen Profeti i den hellige Skrift, som forklares ved egen Udlæggelse; thi de hellige Guds Mænd talte drevne af den Hellig-Aand, og deres Ord ville blive opfyldte her paa Jorden.

Vi nærme os en meget betydningsfuld og vigtig Tidsperiode. Jesus sagde engang til sine Disciple, at Verden havde ham foruden Varsag, at han havde ladt dem ud af Verden, og at de ogsaa vare Gjenstanden for dens Had. Han sagde endvidere, at Ejeneren stod ille højere end Husbonden, og naar han var hadet, saa vare hans Disciple ingen Undtagelse, men maatte ogsaa være Maalset for deres Medmenneskers Had. Herren har udvalgt de Sidste-Dages Hellige, og gjennem dem har han sendt et Budslab til alle Nationer paa Jorden. Ethvert Folk, enhver Sekt og ethvert Parti af hvilken som helst Venævnelse i Kristenheten stride imod Herrens Bion.

Israels Eldeste ere kaldte fra deres Plej, Hovel, Hammer og deres forsærlige Erhvervssteder i Livet til at gaa ud blandt Menneskeheden for at bære Bidnessbyrd om disse Ting. Vi have udført dette indtil nærværende Tid for mere end to og syrttyve Aar. Guds Rige har gaaet fremad med fulle Skridt; og medens vi have arbeidet, have vi seet Opfyldelsen af Herrens Ord. Havets Bolger have overskredet deres Grænser; der har været Jordstjælv paa forskellige Steder og Krige og Rygter om Krige. Alt dette er blot Begyndelsen; Fylden af Odelegelserne have endnu ladt vente paa sig, men de staar for Doren af denne Generation og denne Nation (Amerika). Skulde de Hellige frygte, fordi Verden staar op imod Guds Rige? Behove vi at nære uogen Frygt, fordi Mænd i deres hemmelige Sammenkomster smede Planer for at fuldstaa Herrens Bion? Nei, vor Frygt er ugrundet! Dog Et skulle vi gjøre, og det er — være nidsjære i at paakalde Herren!

Enhver retfærdig Mand har bedet til Faderen; ja Jesus, vor Frelser, som var Faderens enbaarne Son, bad til Gud ligesra de tidligste Dage af sit Liv, indtil han hang paa Korset. Han bad hver Dag til sin himmelste Fader om Maade, om Styrke i sine kummersulde Timer og om Kraft til at driske den bitte Kall. Saaledes var det ogsaa med hans Disciple; de vare ogsaa ivrige i Bonnen. De vare dobbt med den samme Daab, som han var dobbt med; og de lede paa saa Undtagelser nær om trent den samme Død, som han led, idet de blevet forfæstede i Lighed med. Disse Mænd beseglede Bidnessbyrdet med deres Blod. Ikke desmindre, Alt, hvad Frelseren sagde angaaende Joderne, er blevet opfyldt til den nærværende Tid, dog meget staar endnu uopfyldt, som vil gaa i Opfyldelse i vor Tid

og Slægt. Dette buede for den Vantre være et kraftigt Vidnesbyrd for Sandheden af Kristi Mission og Guddommelighed. Gaa atten hundrede Aar tilbage i Tiden og betrægt, hvorledes Grelserens Forudsigelse angaaende Joderne og den øvrige Verden gik i Opfyldelse. Dette er et af de kraftigste Vidnesbyrd, som Verden har angaaende Abenbaringernes Opfyldelse, Bibelens Sandhed og Jesu Kristi Mission.

Joderne have til denne Tid opfyldt de Forudsigelser, der var udtales af Moses, Profeterne og Jesus, og som skulle ske i dette Tidsrum. De ere blevne udspredte og underkuede af Hedninge-Nationerne for omtrent atten hundrede Aar. Da Pontius Pilatus ønskede at frigive Jesus og sagde, at han ingen Synd kunde finde hos denne retfærdige Mand, udraabte Høipræsterne, de Skriftekloge, Pharisæerne og andre Joder, som overværede denne Rettskilt: „Korsfæst ham, korsfæst ham; og hans Blod komme over os og over vores Born!“ Har ikke denne Forbundelse fulgt dem indtil denne Dag? Ere de ikke blevne forjagede, forfulgte og undertrykte af Hedningerne? Det er stæt ifolge Grelserens Ord; og Meget staar endnu tilbage for dem at opfylde. Ifølge min Foretælling af Bibelen, saa skulle Joderne i Vantre indsamles til deres eget Land. De ville drage op til Jerusalem, gjenopbygge Staden og Templet. De ville tage med sig deres Guld og Sølv og drage op til det hellige Land. Maar de ere komne der og have gjenopbygget Staden, da ville Hedningerne, som forudsagd ved Ezekiel, Jeremias og andre Profeter, gaa op imod Jerusalem for at belægge Staden, røve og plyndre; og naar de have indtaget halve Staden og for sidste Gang ført Elendighed over den jødiske Nation, da vil deres store Befrier, Shiloh, komme. Dette Folk hverken har troet

eller vil tro paa Jesus af Nazareth, indtil de se ham komme og staa paa Olivbjerget, som vil revne i to dele, af hvilke den ene Part skal vige til Norden og den anden til Sonden, da ville de se Jøderne i hans Hænder og Fodder, og de ville sige: „Hvor sit Du disse Saar?“ Grelseren vil svare: „Jeg er Jesus af Nazareth, Konge over Joderne, Eders Shiloh og ham, som I korsfæstede.“ Da, for første Gang, ville deres Nine blive aplædt. De ville forblive i Vantre indtil den Dag. Dette er en af Tildragelserne, som vil blive opfyldt i de sidste Dage.

Kristi Evangelium skal præviles for Joderne, indtil de have erholdt Vidnesbyrdet, og Herrens Tid er fuldkommet, som vil ske i denne Generation. Tyretive Aar ere forløbne, siden denne Abenbaring, som jeg nu har læst, blev givet til Menneskenes Born. Vi leve i en sildig Tidsalver;... ikke desmindre, mange mærværdige Ting og Tildragelser skulle finde Sted i disse sidste Dage. Og en Ting er vis: endskjont Herren aldrig haraabentbaret hverken Dag eller Time, naar Menusens Son skal komme, saa har han bestemt, i hvilken Slægt det skal ske; og Legnene paa Nærmelsen af denne mærværdige Tid have allerede begyndt at vise sig som Forløbere baade i Himlen og paa Jordens. Dersom vi, Sidste-Dages Hellige, behøve nogen Oprækelse i denne Henseende, saa lad os læse Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, der ere Boger, som indeholder Nok til at opbygge og beslere os i Herrens Lærdomme. Samler Eder Kundstab af Herrens Abenbaringer og Jesu Kristi Evangelium, som indeholder deseri.

Jeg kan sige Eder, mine Søstrende, at jeg føler, der hviler et stort Ansvar paa mig, og dette Ansvar hviler ogsaa paa Eder. Joseph Smith og Brigham

Young ere ikke de eneste Personer, der ere blevne kaldte til at opbygge Guds Rig, som forudsagt ved Profeten Daniel, skulle være et Rig, der vilde bestaa evindelig. Jeg figer, at disse to Mænd var ikke de eneste, der skulle arbeide ved Oprettelsen af dette store og herlige Zion, hvilket skulle blive en Stael for alle Nationer; eiheller deres Raadgivere eller de tolv Apostoler, men Ansvarret hviler paa Enhver, som har sluttet Vagt med Herren paa den ganske Jordes Overlade. Vor himmelfæste Fader forlanger, at enhver af os skal udføre sin Pligt, ligemeget, hvad enten det er Mand eller Kvinde. Gud vi altid maatte være aarvaagne og fra det rette Standpunkt betragte den Stilling, vi indtage for Gud og al Verden.

Lad Jordens Indvaanere have os og stride imod os, ligesom de stred imod Kristus og alle andre inspirerede Mænd, saasom Noah, Enoch, Abraham, Isak, Jakob, Esaias, Jeremias og mange flere af Guds Tjenere, som have levet paa Jordens. Saadanne Mænd have altid været en Torn i Diet paa Verden. Hvorfor? Fordi de have været frimodige nok til at irettesætte Synderen, til at forlynde om Herrens Forjættelser til Menneskestægten og til aabent at proklamere Herrens Hensigter med Jordens Indvaanere uden Frygt for Folgerne af denne deres Praastand.

Den sidste Salme, vi sang, led: „Gjor hvad er ret og lad Folgerne komme.“ Dette er min Opsordning til de Sidste-Dages Hellige. Lad os handle ret og retfærdigt, lad os leve for Herrens Aarsyn i vor hellige Religion, lad os være tapre i Jesu Kristi Bidnesbyrd og berede os for hans Tilkomstelse, thi den er nær, og dette er, hvad Faderen forlanger af os. Han venter ikke, at noget andet Føl med Undtagelse af de Sidste-Dages Hellige, der have adlydt hans Evangelium og ere blevne indsamlede, skulle udføre

dette hans store Værk, nemlig Oprettelsen af de sidste Dages Zion og Guds Rig. Og, som jeg allerede har bemærket, denne Pligt hviler ikke alene paa Profeter og Aposoller, men paa enhver Mand og Kvinde, som have sluttet Vagt med ham. Jeg lunde onste, at vi være mere aarvaagne og ikke fuldt saa sovne i det Kald, vi indtage for Herren og i de Pligter, vi have mod ham. Vi burde bestandig være rede og paa Vagt.

Hvem gjor Forberedelse for Messias Tilkomstelse? De Mænd, der ere i Besiddelse af den Hellig-Aland, som leve under den Almægtiges Inspiration og som forblive i Kristo og bære Frugt til Herrens Ere. Disse alene berede sig og intet andet Føl. Det gaves aldrig en mere vantro Generation af Kristne paa denne Jordes Overlade end netop i Dag. De forvente ikke, at Herren vil gjøre det Mindste i tilmelig Henseende med Hensyn til Opfyldelsen af hans Forjættelser; de have heller ikke den mindste Tanke henvedt paa Grundleggelsen af hans Rig, eller for Oprettelsen af Zion paa Jordens. Deres Nine ere tillukkede for disse Ting, fordi de have forlæstet Lyset. Da Profeten Joseph Smith bragte dette Evangelium til Verden, herstede der langt større Tro paa Gud; og i Forhold til det Lys, som Menneskene dengang besad, var deres Religion i langt større Grad ren og usorfalsset, end hvad den nu er. Vi have bragt Evangeliet til alle kristne Lande, hvor vi lunde erholtde Indgang, men Folket have forlæstet det og neddraget Jordommelser over sig selv. Vor egen Nation (Amerika) er under Jordommelser på Grund heraf. Dette Land, Nør og Syd Amerika, er Zions Land, det er et udvalgt Sted — et Land, som gamle Fader Jakob forjættede til sin Sonnenson og hans Esterkomnere og et Land, paa hvilket Herrens Zion skal oprettes i de sidste

Dage. Vi have i de sidste syvrettyve Aar opfyldt Profeterne angaaende dette Sted. Vi drege op til dette Land og grundlagde et Rige, der er saa lille i Dag, at det kan sammenlignes med et Sennepskorn; men saa vist som Herren, vor Gud, lever, det lille Folk skal blive til Tusinder og voxe op til en stærk Nation. Herren vil paastynde dets Fuldsorelse i sin egen bestemte Tid, og Verden i denne Slægt vil lære en Ting, og det er: naar den vil drage op for at krigs imod Zion, da ville dens Indbyggere staar i Kamp mod den Almægtiges Forordninger og det evige Livs Principer.

Leg fryder mig i Herren, fordi jeg har oplevet at høre det evige Livs Principer forkyndte for Menneskenes Børn; jeg glæder mig, at jeg har oplevet at se dette Folk indsamlet, og fordi jeg er kommen til Zion tiliggemed Herrens Hellige. Da vi kom hertil for omkring 24 Aar siden, var vi kun en Haandfuld Mænd, Pionerer, der kom til et godt, usrugtbart Land. Siden den Tid have vi opbygget Steder og Byer, opdyret vojt Land, og i det Hele taget forstørret os et sorgfrit Ophold i dette fordomme øde Sted. Vaa samme Tid, som vi have udført alt dette, saa have vi haft baade Præsters og Folks Opposition imod os. Have de saet Overhaand over os? Nei, de hverken have eller nogensinde ville. Hvad er Ursagen? Fordi Herren vor Gud, der er i Himlen, har forordnet disse Ting, der skulle gaa i Opfyldelse, og fordi Gud beskytter sit Folk og deres Interesser. Hans Ønske er, at vi skulle arbeide i Forening med ham, thi han arbeider for os. Det er vor Pligt at bygge Templer, hvorsomhelst det behoves, til hans Ere og til de Helleges Fordel og Belsignelse. Jeg tænker ofte, at mange af os ville forlade denne Tilværelse, førend vi selv ønske det. Hvis vi skulle gaa bort fra dette Liv i denne

Dag, saa vilde vist Mange mode deres Slægtninge og Venner i Aardeverdenen. Dette vilde blive en vis Bebreidelse for dem; thi vid, at I Sidste-Dages Hellige i en vis Forstand ere undergivne Ansvaret for Eders Afsodes Frælse og at I have Meget at udrette for dem. Øste gjor den Tanke sig gjældende hos mig, at vi have voore Hjarter for meget henbendte paa denne Verdens forskængelige Ting, istedet for at henbende vor Opmærksomhed paa de vigtige Pligter, som paahvile os med Hensyn til Evangeliet. Vor Higen staar for meget til Guld og Solv, og vort Hjerte er mere hengivent til verdelige Ting end paa Lyset og Sandheden af Jesu Kristi Evangelium.

Vi have ikke megen Tid at forspilde, thi vi have et stort Arbeide at udføre. Jeg ved, at foruden Guds Godhed og Kraft havde vi ikke været i stand til at udføre, hvad vi have udført. Jeg har ogsaa den Overbevisning, at vi havde været aldeles usikkede til at opbygge Guds Zion i Magt, Skjonhed og Herlighed, havde vi ikke bedet til vor Herre Zebaoth, og han havde hørt voore Bønner. Verden har sagt at omstyrte denne Gjerning fra deis første Begyndelse; og Djævelen synes ikke at have noget tilovers for os. Lucifer, Morgenrödens Son, synes ikke at hylde den Ide, at Herrens Hellige skulle have Nabenbaring. Af denne Uarsag har han inspireret Verden, ligesiden Evangeliet blev gjenoprettet paa Jordens, til at kompe imod os. Men Ingen har i denne Retning udrettet Noget endnu. De have ikke erholdt hverken Ere, udsdeligt Liv eller Rigdom. Intet Øksen har nogensinde vundet Noget ved at stride imod Gud, eiheller vil nogen Mand eller Kvinde vinde det Mindste ved at vandre paa en saadan Løbebane i Fremtiden.

Dette er Herrens Værk og Guds Rige; dette er den Almægtiges Zion og

Jesus Kristi Kirke, og vi ere saldte ved hans Navn. De Sidste-Dages Hellige maa forblive trofaste i Kristo, og dette kunne vi ikke gjøre, medmindre vi bære gode Frugter. For at forblive i Kristo, da maa vi være i Besiddelse af Guds Land, at vor Forstand maa være oplyst saaledes, at vi kunne forstaa de Ting, der henhøre til Guds Rige. Naar jeg læser vor Kirkes Historie i disse sidste Dage, og tager i Betragtning alle de Traditioner, den Vantro, de Feil og Daaustabær, som Mennesket er saa tilbuelig til her i Kjødet, forundres jeg ofte over, hvad der er blevet udsort og hvorledes vi kunne have haft saa stor Fremgang. Vi have haft mange Traditioner og Fordomme at overvinde; og Verden har stridt imod os liges fra Begyndelsen til denne Dag. Brødre og Søstre! sog til at leve i Trofæshed. Herren har overladt i vore Hænder Magten til at oprette et Zion, og vi nyde større Opmuntring til at fuldføre denne Gjerning end nogen anden Stægt har haft før os. Vi nyde det Priviliegium at grundlægge og opbygge et Rige, som aldrig vil forgaa. Noah tilligemed mange Andre, der have levet i den forbigangne Tid, have ikke været i Besiddelse af dette Priviliegium. Enoch oprettede et Zion, men Herren tog det til sig. Jesus og hans Apostler kom her paa Jorden. Han fuldbendte sin Mission, prædikede Evangeliet, blev forkastet af Joderne og til sidst korsfæstet. Hans Disciple vare undergivne den samme Skæbne, og Evangeliet blev taget fra Joderne og givet til Hedningerne. Hedninge-Apostlen Paulus formandede dem til at give Agt paa dets Belsignalser, at det ikke paa Grund af deres Vantro skulle blive borttaget fra dem.

I vide, hvorledes det er skeet; thi Grafaldet kom, og i sytten hundrede Aar har der ikke været hverken Profeter eller

Apostler paa Jorden. Men Herren har ihukommet sine Forjættelser til Menneskestægten; han har sendt Engle til Jorden med Evangeliet og givet Menneskene Fuldmagt til at forrette i dets hellige Ordinancer. Johannes den Abenbarer siger: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forlynde dem, som bo paa Jorden, og alle Stægter og Stammer og Lungemaal og Folk; som sagde med hoi Ros: frugter Gud og giver ham Ere, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder Den, som har dannet Himlen og Jorden og Vandenes Kilber“ (Aab. 14, 6. 7).

O, I Nationer! vaagn op og forbered Eder paa de mærkværdige Tildragelser, som skulle finde Sted; thi vid, at Herrens Doms Time staar for Doren. Alle Jordens Kongeriger og Throner ville falde, og hele Menneskehedens forenede Bestraebelse er aldeles unhyttig, naar den Time kommer. Dette er en Advarselstid i faa Ord til Nationerne. Herren vil udføre et fort Arbeide paa Jorden, thi ellers bliver intet Kjod frelst. Dersom ikke Guds almægtige Kraft gjorde sig gjældende iblandt os, hvad vilde saa blive Zions og hans Folks Skæbne? Det vilde ste paa samme Maade som med Jesus og hans Apostler forдум. Herren har haft Zion i sine Tanker, for Verdens Grundvold blev lagt, og han vil opbygge samme. „Hveni er jeg,“ sagde Herren, „at jeg lover og ikke holder?“

Herren har aldrig gjort noget Lovste til Menneskernes Born, medmindre han har holdt det; derfor, I Sidste-Dages Hellige! I have al den Opmuntring, som kan ønskes, til at styrke og op holde Eder i den Tro, at Herrens Zion vil forblive paa Jorden. Herren har overladt til os at udføre denne Gjerning. Det er hans Willie, at vi skulle opbygge hans Rige,

eg dersom vi ikke ere lydige til dette hans Forlangende, ville vi bringe hans Fordommelse over os; han vil rydde os af Veren og opreste et andet Folk, som vil sætte hans Besaling i Udsørelse. Hvorfor? Fordi Faderen har besluttet, at denne Gjerning skal udføres, og ingen Magt hverken paa Jordens eller i Helvede kan forhindre det.

Seg vil herbed sige til de Delegerede, der skulle tale vort Lands Sag i Kongressen: nær ikke den mindste Frygt for Menneskernes Opposition. I have god Grund til at gaa i Tild og oplyde Eders Pligt; I kunne gaa med den trygge Bevidsthed, at Herren vil være ved Eders Side, og saaledes er det med enhver Mand i denne Kirke, ligemeget hvilket Kald han indtager. Vor himmelst Fader er vort Skjold, og han har været os indtil denne Dag. Hvad havde stæt med os for nogle Aar siden, da denne Armee blev sendt herop for at ødelægge os, dersom Herren ikke havde været vor Beskyttelse? Vi havde ikke været her. Lig Maade vil det se med os i Fremtiden; Herren vil altid være vort Vært. Verden harer os, fordi den Almøgtige har talt os ud fra den til at forlynde hans Evangelium og opbygge hans Rig. Herren vil have indsamlet sit Israel og Jerusalem gjenopbygget, førend hans Sons anden Tilmommelse, da han skal komme i Himlens Skyer med megen Magt og Herlighed. Dersor, lad os være aarvaagne og nidsjære i vores Pligters Udsørelse. Lad os ikke tænke, at Herrens Forlangende til os er for haardt at opfylde. Lad os opbygge Templer og udfore Ordinancer saavel for de Levende som for de Døde. Hvis vi ikke opfylder vor Pligt i denne Henseende, ville vi en gang komme til at angre det. Øste, naar jeg ser Mennesker, der have smagt denne Verdens Bitterhed, komme og annamme

Evangeliet, og derpaa forlasse det igjen, da bringer dette mig til at erindre Parabelen om de sem sloge og de sem daaelige Somfruer. Det vil være til stor Besignelse for os at være vise og have Olie i vore Lamper, at have Samfund med ven Hellig-Aland, at dyrke vor hellige Religion og leve op til Herrens Bud Dag for Dag.

Snart vil det store Babylon falde, og der vil være Sorg, Klage og stor Kummer i hendes Midte. Jions Sønner og Døtre have deres Hjem i de hellige Steder, hvor de skulle blive bevarede, naar Guds Straffedomme, som snart ville komme over Nationerne, udbryde. Vi kunne se, hvor fuldkommen Abenbaringen gaar i Opsyldelse med Hensyn til vor Indsamling til de vestlige Lande. I mindre end syvetyve Aar er Bannereit blevet oploftet, og Folk ere indsamlede fra Frankrig, England, Skotland, Danmark, Norge, Sverige og fra næsten alle Nationer paa Jordens, og Forudsigelsen bliver paa denne Maade opfyldt. Da denne Abenbaring blev gibet, kjendte Ingen os det Mindste til Salt Lake City eller Klippe-Bjergene, men Altsammen angaaende disse Steder vedbliver at gaa i Opsyldelse Lid ester anden. Ma Herren velsigne os alle og give os sin Hellig-Aland og Visdom, at vore Dine maa være epladte, saa vi kunne have fuldkommen Tro paa Tingene henhorende til Guds Rig! Hvis en Mand taber Guds Aland, hvor er saa hans Tro? Han har ingen Tro hverken paa Gud eller paa hans Abenbaringer; og dette er øste Tilfællet i. vore Dage. Dersom vore Medmenneskers Dine være opladte, saa de kunde se Herrens undersulde Gjerner, da vilde de ikke undres det Mindste over de Helliges Tro paa ham. Men de kunne ikke forstaan noget af dette; de kunne ikke se Guds Rig, medmindre de ere

fedte af den Hellig-Aand, og de kunne ikke komme ind i dette Rig, uden de ere fedte paany af Vand og Aand, ifølge Frelserens Ord til Nikodemus.

Mit Ønske er, at vi maatte være trofaste i vores Missioner og i vores Præstedomme som Israels Eldster og Guds Hellige, at vi maatte leve op til vores Pligter og være agtpaaagivne i vores Kald. Lad os altid erindre at opsende vores Bonner for Herrens Throne. Vi ere ikke saldte til at opbygge Zion ved Bon, Sang og Prædiken alene, men vi ere ogsaa saldte til at forrette haardt Arbeide, der vil gjøre Fordring paa vor fysisse Kraft og Anstrengelse; ikke desmindre, vi skulle udføre alt dette uden at overtræde Herrens Bud og Lov.

Vi burde agholde os fra at synde mod Herren, hvadenten vi ere i vor daglige Bestjæstigelse, eller vi overvære vor Gudsjeneste; vi skulle altid høge at være i Besiddelse af Herrens Aand til at leve os i alle vores Voretagender. Dersom vi leve op til dette, da ville vi voxe i Kraft og blive bemaadede med vor himmelstue Faders Gunst. Vi skulle være enige i

alle Ting, thi dette er vor Pligt. Vor Bon skulle opsendes til vor Faders Throne for hverandre indbyrdes; og jeg er vidende om, at dette står. Jeg ved, at vores Venner vilde opsendte haade for Præsident Young, for hans Raadgivere, for de tolv Apostler og for den hele Kirke og Guds Riges Fremgang. Vi burde forsætte i dette, og dersom vi bede med Tro og Tillid, da ville vi faa, hvad vi bede om. Vor Herre Jesum Kristum har lært os at bede, og det glæder mig, at jeg har lært at bede i Overensstemmelse med Herrens Besaling; thi vi vide, at vi have den Forståttelse, at naar Tro eller Tre ere blevne enige om at bede til Faderen, og denne vor Bon står i Rettsædighed, i Tro og Tillid, da vil den blive hørt, forsaavidt som Gud finder det gavnligt for os at faa, hvad vi bede om.

Maa Herren velsigne Eder! Maa han give os Vidom og sin Hellig-Aand til vor Veileder, at vi maa være i stand til at være trofaste og udholdne i den Pagt, vi have sluttet med ham og forberede os selv for det evige Liv, er min Bon for Kristi Skyld, Amen.

Ordsprog.

„Hvo, som bevarer Budet, bevarer sin Sjæl; men hvo, der foragter sine Veje, skal døbes.“ (Ordspr. 19, 16).

„Menneskets Daarlighed omfaster hans Bei og hans Hjerte vredes mod Herren“ (Ordspr. 19, 3).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Menneskenes Vanter.

Slegten i vores Dage har ikke den mindste Tro paa, at der bor være inspirerede Mænd paa Jorden til at lede Menneskenes Born. De tro at have en fuldkommen Veileder i den hellige Bog, Bibelen, og at det vil være nok til deres Salighed, naar de have Tro til deres egne udvalgte Mænd, der skulle fungere som Herrens bemyndigede Tjenere og forrette hans Evangeliums hellige Ordinancer. Verdens Mennesker trælle paa Skudrene med et haanligt Smil, naar de Sidste-Dages Hellige komme frem med den Paastand, at de have inspirerede Mænd iblandt sig, der formidelst direkte Aabenbaring staa i Samfund med den almoegtige Skaber, som meddeler dem, hvad der tjener til dette Riges Fremgang, hans Kirkes Opbyg-gelse og hans evige og usorslæsede Evangeliums Udspreitung paa Jorden. Menneskene nære den vrangte Anstuese, at de have Mænd blandt sig, der have Myndighed og Fuldmagt til at forvalte i Herrens Ordinancer; og største Delen, idet de sostre denne komme og lidet gavnlige Indbildaning, leve aldeles ligegeyldige for Alt hen-hørende til den ene og sande Gudsdyrkelse. Deres Sjælesorgere, som de kaldes, gjøre ingen Fordring paa at være inspirerede Mænd, som staa i direkte Forbindelse med Herren; thi de fornegte paa det Beslemteste al Aabenbaring fra det Hoie og paastaa, at det er falske Profeter, der gaa ud blandt Menneskeslegten med den Paastand, at der er Mænd paa Jorden, til hvilke Gud aabenbarer sin Billie. De sige endvidere, at Herren ikke har i Sinde at ville aabenbare sig mere til denne Jordes Beboere, men at det skeevne Ord er en fuldkommen Nettesnor og nok til at fælse Menneskeslegten i Guds Rige. Naar Folket grunder sin Lære og sin Tro paa saadanne usornuftige Slutninger, da er det ikke til at forundres over, at de ere afwegne fra den sande Bei og svæve i Mørke og Bildfarelse, uden at have tilstrækkelig Sandhed at holde sig til. Vi komme frem i vor Simpelhed og sige, at vi have Herrens evige Evangelium blandt os, at vi have Aabenbaring fra vor himmelste Fader, at vi have inspirerede og bemyndigede Mænd, der af Herren ere bestilkede til at lede hans Folk og denne hans Gjerning med Fuldmagt til at forrette alle dette Riges Ordinancer og Anliggender. Endvidere sige vi, og dette er en sand Anstoddesten for Verden, at vi ere det ene af Herren anerkjendte Folk, og at Ingen foruden os har Myndighed fra Gud til at udføre Evangeliets hellige Handlinger paa Jorden. Herren vil aldrig anerkjende et saadant Folk, der vælger sig Lærere og Præster, som ikke ere bestilkede af ham. Han har fra de tidligste Tidsalder gennem Aabenbaring udvalgt de Mænd, som skalde være Folkenes Ledere og belære dem om hans Billie samt forrette de Ordinancer, som han havde beslægt dem. Den, som udførte disse Handlinger og ingen Fuldmagt besad, var ikke anerkjent af Faderen.

Ingen har ret til at fremstaa som en Leder for et Folk eller at forvalte Herrens Ordinancer, uden han er kaldet ved Aabenbaring dertil. „Ingen tage sig selv den Ere at være Præst, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var“ (Hebr. 5, 4). Af Apostlersnes Gjerninger, 19 Kap. 13—17 Vers, vises der tydeligt, at det gaar dem ilde, der paataage sig at udføre en Handling uden Fuldmagt: „Men nogle onnlobende jodiske Besværgere dristede sig til at nægne den Herres Jesu Navn over dem, som havde de onde Aander, sigende: vi besværge Eder ved Jesum, hvilken Paulus prædicer. Men de, som gjorde dette, vare syd Sonner af en jodist Upperstepræst. Men den onde Aand svarede og sagde: Jesum kender jeg, og om Paulus ved jeg; men I, hvo ere I? Og det Menneske, i hvem den onde Aand var, sprang ind paa dem og overvældede dem og fuld faadan Magt over dem, at de undslyede nogne og saarede ud af samme Hus.“ Hvillet Endeligt fil Baals Præster, der tjente en anden Gud end Israels? De blev alle paa Besaling af Profeten Elias dræbte. Saul, som var salvet til Konge af Profeten Samuel, gif paa Herrens Besaling i Slag mod Amalekiterne. Besalingen lød, at han skulde dræbe baade Mænd, Kvinder, Born og baade stort og smaa Kvæg; men Saul sparede det unge Kvæg og sagde, at han havde bestemt det til et Offer for Herren. „Men Samuel sagde: mon Herren har saa Behagelighed i Brændosre og Slagtosre, som i at adlyde Herrens Nost? se, at adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Beddere. Thi Gjenstridighed er en Troldom² Synd og at blive ved deri er Uretfærdighed og Asgudsdyrkelse; efterdi du har forkastet Herrens Ord, da har han og forkastet dig, at du skal ikke være Konge“ (1 Sam. Bog 15, 22—24).

Af dette Bibelsted kunne vi se, at Saul havde været ulydig mod Herrens Besaling og taget sig selv Myndighed til at berede ham et Offer, men hvad var Folgen? Hans Rige blev taget fra ham og givet til en Anden.

Aarsagen til Mennesketes Drasalb fra Herrens Veie bestaar deri, at deres Præster og Lærere ikke have været Guds inspirerede Mænd. Hvorledes skulle disse Mænd være i stand til at lede Folket paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti, naar de falties Inspiration fra det Hoie? Det er en ligefrem Daarslab at hylde en faadan Anstuelse; thi ved at læse i Bibelen komme vi til Kundstab om, at den Allmægtige Ejendom, de gamle Patriarker, Profeter og Apostler, der erholdt direkte Aabenbaring fra Faderen, havde al deres Nidkærhed og Taalmodighed behov for at lede Herrens Folk, saa de ikke skulde vandre paa Usveie. Moses, den store Guds Profet, hvilken Moisie havde ikke han med Israels Born, der daglig havde Bewiset for Herrens store Almagt og Styrelse. Vi læse, at medens han var paa Bjerget, havde Israels Born allerede forglemt baade ham og Herren, og de vare vildige til at øfre deres Guld og Sølv til Aaron, paa det at han kunde støbe dem en Guldklø, som de lunde tilbede. Det var ligedan i Jesu Dage. Apostlerne havde sijstet Menigheder; de prædikede og belærte Folket til enhver Tid og dog saldt de fra og dannede sig selv Menneskebud og valgte sig Lærere i Hobetal, der lunde kildre deres Øren. Naar Stægten lunde falde fra under Herrens inspirerede Ejeneres Ledelse og tillige lunde forglemme deres Gud, der daglig bevisste, at han var deres Leder og Styrer i alle Ting, hvorledes kan da Verden gjøre Fordring paa, at den uden Aabenbaring og uden Guds inspirerede og hemnyndigede Ej-nere iblandt sig kan

vandre paa Guds Veie og leve i Overensstemmelse med hans Besalinger? En saadan Vaastand er alt Undet end fornustig.

Herren maa nu, ligesom Fordum staar i Forbindelse med sit Folk gjennem sine Profeter og Tjenere, der skulle være „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvalning, til Kristi Regemes Opbyggelse, indtil vi Alle naa til Enhed i Troen og Guds Sons Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Hyldes vugne Alder, at vi ikke mere skulle være Born og lade os omstumble som Bolger, og om-drives af ethvert Kærdomsbeir, ved Menneskenes Spil, ved Trædshed og Forsorelsens Kunstigreb“ (Ephes. 4, 12—15).

Lad Enhver tage disse Ord under Overveielse og se om de virkelig have Herrens besuldmæglige Tjenere til at lede sig, om de dyrke Herren i Overensstemmelse med hans Willie og om de udføre hans hellige Ordinancer, saaledes som han har indfislet dem; thi imodsat Fald er al dere Gudsdyrkelse forgjøves.

Korrespondance.

Nykobing paa Falster den 27de Februar 1873.

Præsident P. F. Madsen.

Hjere Broder.

Medens Leiligheden gives mig, vil jeg give Dem en kort Beretning om Tilstanden i Konferencen. Da jeg Tirsdagen den 14de Januar forlod København, tog jeg ifølge tilbiligere Bestemmelse til Sandby, der ligger ca. 1 Mil syd for Ringsted, hvor jeg i Forening med de arbejdende Bredre i Missionen afholdt den første Forsamling, til hvilken en stor Del af vores egne Troekæller samt mange Fremmede havde indfundet sig.

Tilhorerne forholdt sig meget rolige og syntes at lytte med megen Opmerksomhed til vores Vidnesbyrd. Forsamlingen sluttedes med Ro og Orden, og Tilhorerne fiktes tilsyneladende meget vel tilfredse over de anførte Principer i de Sidste-Dages Helliges Lære. Jeg har overværet flere Forsamlinger, som Broderne i de forskellige Grene af Missionen

havde besømt. Vore Sammenkomster have været talrigt besøgte af Fremmede, som paa faa Undtagelser nær alle have bevaret den forsonede Stilhed og Opmerksomhed under vores Horedrag. Her i den vestlige Gren er der gode Udsigter for Evangeliets Fremme; og vi forvente, at ikke faa Haar ville blive tilslagte vor Menighed inden ret længe. I de Egne, hvor Apostat Missions Bog om Utah og „Mormonerne“ er i Cirkulation, ere Præsterne blevne opvalte til med fornyet Sver og Ridkærhed at gjøre Alt, som staar i deres Magt for at standse den videre Udbredelse af Evangeliet, men denne deres Udholdenhed i at bruge ethvert Middel til at modarbeide Herrens Gjerning har ikke haft den forsonede Indflydelse paa Folket. Dette Værk af Hr. Misselsen, hvori han har bygget sine Udsagn og Bemærkninger angaaende de Sidste-Dages Hellige paa de mest standelse Opdagelser, har ikke nogen stor Fremgang; thi de, der ere oprigtige, kunne snart se, at disse urimelige Vaastande

og utrolige Historier ikke kunne være endog i den mindste Overensstemmelse med Sandheden. De kunne meget godt satte, at denne Bog har haft sin Oprindelse fra en meget daarlig Kilde, og Mange kunne bedomme Forsattecens Karakter fra hans „berømmelige“ Verks Indhold.

Fra „Vest“ begav jeg mig til „Nordvestgrenen,“ hvor jeg tilligemed de bestillede Missionærer afholdt en Del Församlinger. I Omegnen af Holbæk er der lidt Opvækelse blandt Folket, og vi have Haab om, at flere Familier, der leve i Troen paa Evangeliet, snart ville komme og adlyde dets Ressi. Paa andre Steder derimod finde vi Folket mere ligegyldigt; dog de ere for storste Delen venligsindeude mod os og besøge vore Församlinger. Enkelte føle ligesom et Begjær efter at høre Frelsningsbudstabet, men de kunne ikke se Nodvendigheden af at annamme det. I nogle Egne er ikke Folket alene ligegyldigt med Hensyn til deres Skæls Frelse, men de ere i alle Henseender meget haarde og uimodtagelige for Evangeliet; og det er ofte haardt for Brodrene at vandre om iblandt dem. Dog Missionærerne ere nidskære og gjore Alt for at virke for Vidnesbyrjets Udbredelse. Storsie Partien af Befolkningen i de fleste Egne have hørt vores Lærdomme fremsatte og have haft Lejlighed til at annamme eller forlæste efter Ønske. Nede paa „Sydgrenen“ er der ogsaa betydelig Opvækelse blandt Folket, og flere af Egnens Beboere kunne allerede satte, at vort Evangelium er ikke nogen ny Lære, men det samme rene og usorsafstede Evangelium, som lærtes af Jesus og hans Apostoler, dengang de var paa Jorden. Ikke saa saa af den bedre Klasse blandt Befolkningen ere ligesaa gnostisk og venlige mod os, som om de var af vores Egne.

Fra Sydsjælland reiste jeg til Øerne

Sjælland og Falster. I sidstnævnte Gren er der i Løbet af Vinteren blevet udspredt en Del af vore Skrifter blandt Folket. Paa Grund af de mange Aar, hvori Evangeliet er blevet prædilet i disse Egne, lyder det nu som en gammel Minnesmængde-Sang i deres Dren; dog alligevel bliver der fra Tid til anden Enkelte tilslagte Menigheden. Paa nogle Steder, hvor Evangeliet ikke har været forlyndt for en Tid, var Folket kommen aldeles i en Slovhedsstilstand, men efterat der nu er blevet missioneret en Tid, ere Enkelte atter paany blevne opvælkede og synes at være meget begjærlige efter at høre vores Principer fremsatte. Evangeliets ForkynELSE har paa sine Steder for-aarsaget os betydelig Forfolgelse.

Grenen paa Nordost-Sjælland er af betydelig stor Udstrekning i Forhold til Arbejdskraften, som virker der, og som Parablen siger: „Høsten er stor, men Arbeiderne kuns saa,“ saa er dette et meget passende Skriftsted for denne Egne, hvisaarsag Evangeliet ikke har haft saa stor Fremgang blandt Folket, som lunde ønskes. Ikke desmindre, der er udbredt en Del af vore Skrifter blandt Beboerne, som maatte ville bære gode Frugter i Fremtiden.

Øsøgje Rapport fra Bornholms Gren, er Tilstanden blandt de Hellige god. Endel Skrifter ere solgte i Løbet af Vinteren; dog Opvækelsen blandt Folket er ikke stor. Vi have flere Venner derover, som have staet i mange Aar med større eller mindre Kundstab om vor Lære.

Jeg maa endnu tilføje, at med Hensyn til Brodrene, der ere bestykkede til at arbeide i Evangeliets Tjeneste, da have de virket med en utrættelig Nidsjærhed for at fremme Sandheden blandt deres Medmennesker. Og jeg føler af mit ganste Hjerte at bede Herren velsigne dem i deres

ædle Besværelse at virke for Guds Sag og for Sandhedens Udbredelse paa Jorden.

Jeg føler selv glad og talnemmelig til min Skaber for, at jeg af ham er aegtet værdig til at være en Medarbeider i et saadant stort og opphojet Værk, som

det vi ere delagtige i, og med en hjerlig Hilsen til Dem og Brodrene paa Kontoret, tegner jeg mig med Agtelse

Deres Broder i Evangeliet

P. C. Garstensen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 159).

Den 19de Mai 1845 begyndte Forhøret over Profeten Joseph og Patriarken Hyrum Smiths Mordere i Carthage. Nielsard M. Young fra Quincy fungerede som Forhørdommer. De Mænd, der var indstavnede for „Grand Jury“ som Mordere, var følgende: En Baptistpræst, Levi Williams; Thomas C. Sharp, Redaktør af „Warsaw Signal;“ Jacob C. Davis, Senator; Mark Aldrich og William A. Grover. Enhver af dem maatte stille Rautions for et tusind Dollars og maatte være rede til hvillensomhelst Tid at møde for Forhøret. For at sikre sig en Jury, som kunde svare til deres Dine med, tog de Anklagede sin Tilsigt til overordentlige Midler. De fremstafrede to edelige Vidnebyrd, som ansorte, at de Edsvorne skulle afdediges, og at Sheriften tilligemed hans Besuldmægtigede, der skulle indtegne de Edsvorne, havde onde Hensigter, hvorved de Anklagedes Liv vilde svæve i Fare. Dette Spørgemaal blev Gjenstanden for en Disput paa begge Sider; men Retten bestemte, at de Edsvorne skulle udstryges af Navnelisten, at Sheriften tilligemed hans Besuldmægtigede

skulde afdediges, og at Andre skulle besikkes i deres Sted til at udvælge en ny Jury. To Mænd blev af Retten besikked som Valgmænd af de Edsvorne. Af 96 Mænd, der var indstavnede til at handle i denne Egenstab, blev 12 udvalgte som sikrede til at være Forsvarere.

De Anklagedes Skyldighed blev klarlig bevist for Retten og det tilstedevarende Publikum; men trods de sterke Beviser imod dem blev de alligevel frikjendte af Juryen. De Hellige havde forventet et saadant Resultat af Sagens Gang. Ved Forsamlingen af Byraadet i Juli Maaned stemmedes der for, at dersom Loven skulle seile i at domme Forbryderne til at udsone Profetens og Patriarkens Blod, da skulle man overlade Sagen i Guds Haand til en mere reisædig Doms Afgjorelse. Det vilde være en uhørt Begivenhed, om en Profets Mordere skulle blevet dømt til at udsone deres Forbrydelse. En Slægt, som tillader at man ihjelstaa Profeterne og Guds Ejendomme i deres Midte, vil heller ikke finde nogen Skyld hos Morderne. En af de Anklagedes Defensorer, Calvin A. Warren, bemærkede i sit Forsvar, at

dersom Arrestanterne varer skyldige i Mord, saa var han ogsaa skyldig. Han bemerkede tilslige, at det var Follets almindelige Mening, at Brodrene Smith burde udryddes af Tilværelsen, og da det var den almindelige Anstuelse, der dannede Lovene, saa sandt han, at det var ingen Forbrydelse at forlorte disse Mænds Lebedage.

Dette var en underlig Dom og Betragtning af denne Sag. Ille desmindre, dette har været Fremgangsmaaden, som er blevet hylbet af de Kristnes Førfolgere og Mordere gennem alle Tidssalder. Hvilkens Profet var vel nogensinde myrdet, hvis Mord ikke var sanktioneret af den offentlige Mening? Endog Jesu Kristi Korsfæstelse nod et almindeligt Bisfal af største Delen af Slægten, der le-

vede paa hans Tid. Men dette formindstter ikke den sorte Forbrydelse i Herrens Nine. Han betragtede ille Soderne som uskyldige, fordi de vare i Besiddelse af den almindelige Mening i Udsorelsen af denne deres blodtørstige Gjerning. Han straffede dem som Mordere. Det var ganste forgjæves at se op til de jordiske Autoriteter for Fuldbrydelsen af Loven paa disse Forbrydere; de vilde lade dem gaa ustraffet, men Herren vil gjengælde dem det. De Uskyldiges Blod raabe ille forgjæves om Hevn, thi Staten, som frikjendie Profetens og Patriarkens Mordere, vil engang komme til at bøde haardt for denne store Uretfærdighed. „Hevnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren.“

(Fortf.)

En Indianer som Profet.

Det følgende er optaget fra „Desret News:“

„Waz-e-waub har talt igjen. Han siger, at Herren vil ryste Jorden paa en forsædlig Maade; dog han vil i Tide advare Indianerne, at de maa undslip fra deres Fjender og undgaa Ødeleggelse. Han siger, at Indianerne varer engang et hvidt og behageligt Folk, der paa Grund af deres Førsædres onde Gjerninger bleve forbandede og fik en rød Hud. Profeten siger endvidere, at de ere i Besiddelse af nogle af deres Førsædres Optegnelser, men at de Hvide have flere end han har. Den, som foragter og driver Spot med denne Advarsel, vil blive delagtig i

en endnu større Forbandelse. Indianerne have Sammenkomster hver Nat, hvor de danse og bede, at Herren skal tage Forbandelsen fra dem. Profeten siger, at naar de do, gaar de Godes Land til Gud i Himlen, men de Ondes til de lavere Egne. Indianerne bede til Faderen om Visdom til at bygge Steder og dyrke Gorder. Profetens Tale har stor Indflydelse blandt disse vilde Stammer, isærdeleshed blandt Utes, Pahvants, Piedes og mange andre af de vestlige Stammer. Han formaner dem til, ikke at sjæle, ikke at slaas og ikke at dræbe.“

„New-Um-Bads.“

Blandinger.

Iagjennem „Deseret News“ ere vi komne til Kundstab om, at den „Nordlige Utah Jernbane“ er blevne færdig til Logan (omtrecent 110 engl. Mil) med Undtagelse af et lille Stykke, som optages af Pacificbanen. Den Energi og Iver, hvormed dette Arbeide er udført, har i Sandhed været opmuntrende, og det vil glæde os snart at høre om Jernbaneliniens forøgede Udvilelse længere nordpaa. Denne Linie vil blive af overmaade stor Fordel for Beboerne af Cache Valley, og de omkringliggende Dale.

Ligeledes kunne vi meddele, at den „Sydlige Utah Jernbane“ er færdig til Lehi, omtrent 30 engl. Mil. Den Sydlige Bane forhæstes med Iver og skal befare de sydlige Dalstræk.

En Jernbane er ogsaa paabegyndt, som skal gaa vestpaa til Tooele og Pioche. Alle disse Foretagender gaa fremad med hurtige Skridt og ville være af overmaade væsentlig Vigtighed med Hensyn til Kommunikationen mellem de forskellige Steder i Utah Territorium og Guld- og Selvminerne i de andre nærliggende Territorier.

Carl Drascher's Hustru, Karen Marie, afgil. ved Døden af Lungebetændelse i Salt Lake City den 30te Januar 1873. Den Afdøde var 49 Åar og 5 Dage gammel.

Inndhold.

	Side.		Side.
Vale af Wilford Woodruff	177.	Lidt af vor Kirkes Historie	190.
Nedaktionens Bemærkninger	186.	En Indianer som Profet	191.
Korrespondance	188.	Blandinger	192.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Kontoret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. C. Bording.